

Un saquet amb dos dimerets

Conte tradicional de Romania

Adaptació de Oana Roxana Chiriac

En un poble molt llunyà vivien una parella de vellets. El vellet tenia un gall i la velleta una gallina. Aquesta feia molts ous però el gall del vellet no en feia cap.

Un dia el vellet va anar a veure la velleta i li va demanar un ou, però ella li va respondre:

"Pega tu també el gall perquè pongui ous, com jo també he colpejat la meua gallina"

El vellet va començar a donar cops al gall, però aquest no li feia cap ou.

Cansat dels cops, el gall va decidir marxar de casa, molt empipat.

Caminant, caminant, va trobar un saquet amb dos dimerets. El va agafar i va enfilar cap a casa del vellet. En el camí, es va creuar amb un cotxe on anava un senyor. El senyor, en veure el gall, li va dir al xofer que

baixés i agafés el saquet del gall. El xofer ho va fer i van marxar. Llavors, el gall va començar a cridar:

"Cucuriiiiiquuu! Dóna'm els meus dimerets, senyor, dóna'm els meus dimerets!!!"

El senyor, quan va arribar a un pou, li va dir al xofer que agafés el gall i el llencés al pou. I així ho va fer. Però l'animal es va beure tota l'aigua i va sortir del pou cridant un altre cop:

"Cuuuucuriquuuuu! Torna'm els meus diners, senyor, torna'm els meus diners!!!"

El senyor, molt més empipat, li va dir al xofer que agafés el gall i, quan arribessin a casa el llencés al foc. Quan van arribar a casa, el xofer va fer el que li va demanar el senyor. Però, quan el gall era dins el foc, va llençar tota l'aigua que tenia dins seu i va apagar tot el foc, cridant un altre cop:

"Cuuuucuriquuuuu! Torna'm els meus diners, senyor, torna'm els meus diners!"

Ja molt empipat, el senyor li va dir al seu xofer que portés el gall amb la resta dels animals. El gall, molt content, es va menjar totes les vaques i aus, i després va anar a la finestra de la casa i va començar a cridar:

"Cuuuucuriquuuuu! Torna'm els meus diners, senyor, torna'm els meus diners!"

El senyor, molt negutós va llençar el gall sobre un munt de diners que tenia guardats en una habitació i se'n va anar molt enfadat. El gall es va empassar tots els diners i va marxar. Llavors, el gall va treure

totes les aus i les vaques que s'havia empassat, i molt contentes el van seguir.

El gall va arribar a casa del vellet. Un cop allà, molt satisfet, va treure tots els diners i va omplir el pati de monedes i aus. El vellet estava molt content i la velleta es moria de ràbia. Així que, va anar a veure el vellet i li va demanar diners. Ell li va respondre: "Te'n recordes, quan et vaig demanar aus, i no me'n vas donar cap? Ara vés i pega també a la gallina, i que et doni diners!"

Lavors, la velleta va anar a casa i va començar a pegar la gallina. Aquesta, molt enfadada, va marxar de casa, i pel camí va trobar una perla d'un collaret i se la va empassar. Quan va tornar a casa, la velleta no va estar contenta i va continuar pegant i pegant ...

I així és com la velleta es va quedar molt enfadada i pobre, mentre el vellet va ser molt ric i va tenir una casa molt bonica amb un gran jardí i sempre va estar molt orgullós del seu gall.

I conte contat, conte acabat!

Conte de la Marieta Castanyera

Vet aquí que una vegada hi havia una castanyera que es deia Marieta Castanyera i portava un cistell ben ple de castanyes.

Sempre corria per no arribar tard a la seva barraqueta,
cada vespre quan es feia fosc havia d'estar oberta per a vendre les castanyes.

I sabeu què?

Un dia va ensopegar amb les faldilles tant llargues que sempre portava,
i, patapam!,
totes les castanyes per terra.

Molt empipada, es va ajupir per recollir-les i no en va trobar cap,
les havia perdudes totes!

- Què faré jo ara?

Estava tant enfadada que no parava de rondinar.

Els follets del bosc que eren a prop, la van sentir i s'hi van acostar per dir-li:

- No t'amoïnis que nosaltres te'n portarem tantes que no et cabran al cistell.

Va passar una bona estona fins que van tornar carregats de castanyes i acompanyats, sabeu de qui?

Del Gegant del Castanyer!

I tots junts fent molta gresca es van posar a cantar:

El gegant dels castanyer,
torra castanyes, torra castanyes.

El gegant del castanyer
torra castanyes pel carrer.

Pica ben fort, pica ben fort
que piques fusta pica ben fort.

Marrameu torra castanyes
a la voreta del foc.
Ja ni peta una als morros.
Ja tenim marremeu mort.

Pica ben fort, pica ben fort
que piques fusta pica ben fort.

Vora el foc hi ha la mainada
que castanyes fa torrar,
quan les tingui bufadetes
el gatet hi jugarà.

Pica ben fort, pica ben fort
que piques fusta pica ben fort.

Mentre cantaven van arribar a la paradeta de la

Marieta Castanyera

i van continuar ballant i cantant tot torrant
castanyes, moniatos i menjant panellets!

I conte contat, ja s'ha acabat!

El pescador i el peixet

Conte tradicional rus

Adaptació de Lia Semenovna

En una pobra caseta de terra a la vora del mar vivien un vell i una vella. El vell pescava amb la xarxa i la vella filava.

Una vegada el vell va pescar un peixet d'or que li va parlar amb la veu humana i li va dir:

- Deixa'm anar, bon home! Faré tot el que vulguis!

El vell el va deixar anar sense demanar-li res.

Quan va tornar a casa seva ho va explicar tot a la vella. Ella es va enfadar dient:

- Ets un babau! Per què no li vas demanar res al peixet? Torna i demana-li almenys la pastera, que la nostra està trencada.

El vell va tornar a la vora del mar i va cridar el peixet. La mar es va enfosquir. El peixet d'or va sortir de l'aigua i va preguntar al vell:

- Què volies, bon home?

El vell li va explicar el desig de la seva dona i el peixet li va dir:

- No et preocupis. Torna tranquil a casa. Tindràs una pastera nova.

El vell va tornar a casa i va veure que allà hi havia la pastera nova i al costat hi era la seva dona encara més enfadada.

- Pallús! - li va cridar -. No has sabut demanar-li alguna cosa millor que una pastera? Torna i demana-li una casa nova!

El vell va tornar a la vora del mar. El vent començava a bufar. El vell va cridar el peixet d'or. Aquest va sortir de l'aigua i li va preguntar:

- Què volies bon home?

El vell li va explicar tot el que li demanava la seva dona i el peixet li va dir:

- Tranquil, torna a casa i tindràs una casa nova!

El bon home va tornar a casa i va veure que la caseta de terra es va convertir en una casa preciosa! I a dins estava la vella més enfadada que abans.

- Toix - li va cridar la dona -. Una altra vegada no has sabut demanar el que havies de demanar!

Torna i digues-li que no vull ser pobra mai més!

Vull ser una reina!

El vell hagué de tornar a la vora del mar i cridar el peixet d'or. El vent començava a remoure l'aigua del mar. El peixet en va sortir i li va

preguntar:

- Què volies bon home?

L'home li ho va explicar tot i el peixet li va dir:

- Torna a casa tranquil. Faré el que vols.

El vell tornà a casa i va veure un castell meravellós amb els guàrdies que no el deixaven entrar.

Va passar una setmana i la dona va cridar al seu marit.

- Tu, miserable - li va dir-; vull que vagis al mar i diguis al peixet que vull ser la reina de tot el món i vull que ell sigui el meu servent.

- Què dius? T'has tornat boja? - intentà contestar-li el vell, però els guàrdies el van apuntar amb els sabres.

El pobre home va haver d'amar a la vora del mar.

En el mar s'aixecà una tempesta terrible. El vell va cridar el peixet i aquest va sortir de l'aigua;

- Què volies, bon home?

- Perdona'm, - li va dir el vell -, però la meua dona s'ha tornat boja: no vol ser només una reina, vol ser reina de tot el món i que tu siguis el seu servent...!

El peixet d'or, sense dir-li res, va desaparèixer dins de l'aigua.

Quan el vell tornà a la cala va veure la seva caseta
de terra, la vella asseguda a la porta i la
pastera trencada davant seu.